

MUZICA

OPERA ROMÂNĂ

PRECAUȚIUNI

INUTILE

balet de

Alexa Mezincescu

La prima vedere, s-ar părea că e vorba de un spectacol pentru copii: scena reprezintă ograda unei ferme, populată din timp în timp de pușori de găină, vechiați, firește, de cloșca lor și, de la înălțimea gardului, de un falnic cocoș. Dealtfel, totul în acest balet, pornind de la muzică (determinantă, aici, nu numai la nivelul structurilor coregrafice, dar și la acela al expresiei), și chiar de la corțină (amindouă naive și trandafirii), până la decorul construit de Roland Laub, aidoma desenelor în relief din cărțile pentru cei care nu cunosc încă buchiile — totul, deci, trimite către acele montări ale Operei Române (*Spărgătorul de nuci*, *Prinț și cerșetor* etc.) care fac deliciul celui mai tânăr public. Numai că, de fapt, povestea — eterna poveste — vizează virste mai avansate: e o poveste de dragoste. O poveste care seamănă teribil cu *Mireasa vindută*, până și în portretizarea unor tipuri de personaje. Dintre acestea, nătingul (bogat !) al satului, admirabil interpretat de Gheorghe Angheluș (dansator cu inepuizabile resurse, și nu numai comice — căci, dacă l-am aplaudat și în rolul Bufonului din *Lacul lebedelor*, să nu uităm că tot el ne-a fermecat, întruchipînd, cu mare rafinament, Faunul din *După-amiaza...*), ar rămîne, ca și în operă, cel mai izbutit, dacă n-ar exista aici, cu un umor mai suculent încă, mama tinerei fete, jucată în travesti de către Adrian Gheorghiu. (Un travesti atît de perfect realizat, încît bănuiesc că nu puțini spectatori s-au înșelat, crezîndu-l femeie.) Excepționalul talent actoresc al acestui artist (căruia, în sfîrșit, Opera Română îi găsește o întrebuițare apropiată de măsura valorii sale; acea măsură pe care a trebuit să o dea dansînd, ca invitat, *Meșterul Manole* al Mi-

haelei Atanasiu, la Operetă...) leghitează tradiția travestiului printr-o extremă naturalețe în surprinderea unor poze și ticuri feminine, subliniate cu inteligență și bun-gust, fără urmă de cabotinism. fără a șarja vreun moment, fără a cădea cumva în caricatură. Păcat numai că în compoziția rolului nu au fost exploatare în suficientă măsură posibilitățile sale de balerin: prea mult „merge” în loc să danseze, prea mult, parcă, evoluția lui este subordonată susținerii (la propriu și la figurat) eroinei principale. Pentru aceasta, Cristina Teodorescu, ca și pentru partenerul ei, Cristian Crăciun (aflați pentru prima dată pe scena Operei Române în roluri de asemenea anvergură), vîrsta, apropiată de cea a tinerelor personaje interpretate, constituie, în același timp, un atû și un handicap. Un atû, deoarece conferă eroilor credibilitate; un handicap, deoarece expresia artificială a zîmbetului înțepenit pe figură ascunde rău preocuparea pentru învingerea dificultăților de tehnică ale partiturii coregrafice. Dificultăți, altminteri, depășite cu brio, într-o țesătură pe care coregrafa Alexa Mezincescu a creat-o, fără a ținti cu orice preț virtuozitatea, dar care, în mod natural, preia încărcătura substanțială de bravură, absorbită în noua ipostază, de creatoare, a artei, din cea inițială, de balerină. Cît privește capacitatea de invenție coregrafică a Alexei Mezincescu, manifestată pînă acum într-un număr surprinzător nu numai de spectacole, dar și de stiluri diferite, chiar dacă nu atinge aici cotele înalte ale *Poemului bizantin* (lucrarea care, deocamdată, îi definește, la superlativ, valoarea), se remarcă totuși prin unele detalii, pe cît de ingenioase pe atît de amuzante. Unul dintre ele ar fi decuparea siluetei lui Gheorghe Angheluș într-o tehnică de desen animat, cu acea mișcare specifică, ușor sacadată, plină de haz, care constituie farmecul, adesea ignorat, acestui gen de cinematograf. Din nou, deci, constatarea: *Precauțiuni inutile*, baletul Alexei Mezincescu după *La fille mal gardée* (unul dintre cele mai vechi titluri ale repertoriului clasic, datînd din 1789, într-o primă variantă, în care libretul și coregrafia originale, semnate de Jean Dauberval, erau însoțite de aranjamentul muzical al unor melodii populare franceze, realizat de un autor rămas anonim; remaniat în 1828, cu contribuția compozitorului — la modă! — Louis-Joseph-Ferdinand Herold; reorchestrat și întregit de dirijorul englez John Lanchbery, în 1960) este un spectacol pentru oameni mari, recomandat și copiilor...

Lumiņa VARTOLOMEI